

van het oorspronkelijke veen staan. Later werden de randjes door storm en water op verschillende plaatsen doorbroken, zodat een waar doolhof van met elkaar verbonden plassen en sloten is ontstaan, waarin het soms moeilijk is de weg te vinden.

We zullen hier een dag onze boot vaarwel moeten zeggen en met roei-bootjes trachten door te dringen in dit gebied. Hierdoor zullen we dan echter beter in staat zijn om de rijke oevervegetatie met o.a. Gele lis, Bitterzoet, Ruig wilgenroosje, Engelwortel en Wederik te bestuderen, terwijl wij misschien het geluk hebben een Kiekendief te zien overvliegen, die hier zijn broedgebied heeft. Na al dit schoons gaan we dan al varende en fietsende naar het zuiden, waarbij het landschap weer van karakter verandert als we in de Friese Wouden komen. Hier kunnen we door uitgestrekte bossen en heidevelden zwerven.

Zo passeren we dan tenslotte de Friese grens, waar ondanks de geruchten geen douane staat en komen nu in het plassengebied van noordwest Overijsel, waar we zeker de veengebieden van Kulenberg en Muggebeet (een wel zeer toepasselijke naam) met een bezoek zullen vereren. Zoals de deelnemers van het vorige Friese vaarkamp zich zullen herinneren, zijn deze wel zeer rijk aan orchideeën.

Tenslotte zullen we dan ligplaats kiezen ergens bij de Blauwe Hand, van waaruit we weer met kleine bootjes tochten zullen ondernemen naar de hier liggende natuurgebieden aan het Belter en Beulakker Wiede.

Voor de liefhebbers is hier de mogelijkheid om te punteren in Giethoorn of het meer afgelegene en stillere Beltschutsloot te bezoeken.

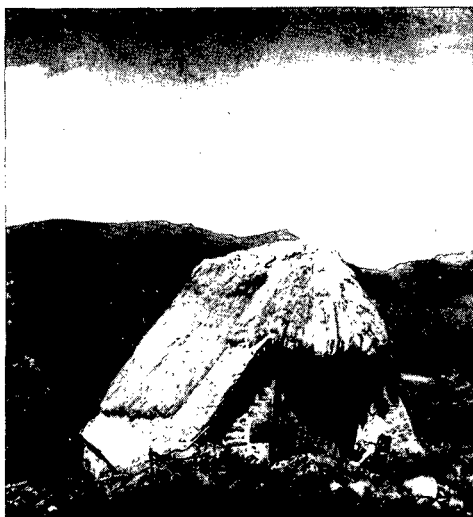
Veel te gauw komt echter hier weer het afscheid en steken we het IJsselmeer over om, na in Hoorn schoon schip gemaakt te hebben, afscheid te nemen van schipper en boot.

R. de Bruijn:

Auvergne

In juni van het vorig jaar trok een zevental K.N.N.V.-ers in twee auto's naar het hoogland van Auvergne om te gaan verkennen of dit gebied aantrekkelijk zou zijn voor een gezelschapsreis.

Bij het betreden van een gebied, dat men nog nooit bereisd heeft, voelt men zich een beetje ontdekkingsreiziger en zo waren ook onze verwachtingen gespannen, welke indruk dit onbekende land op ons zou maken. Zou het een luxe-editie van de Ardennen of een slecht uitgevoerde copie in het klein van de Alpen zijn. Als liefhebber van het hooggebergte was ik tamelijk sceptisch gestemd, maar toen wij op de derde dag van onze auto-tocht het hoogland in de verte zagen liggen en wij later, voorbij Clermont-Ferrand nu eens hoog over de kammen en hoogvlakten, dan weer door wilde dalen reden, waren wij enthousiast over de afwisseling en de schoonheid van het landschap. Het was tweede Pinksterdag en net als bij ons was de lente laat gekomen. De bomen op de hogere gedeelten waren aan het uitlopen en de hellingen zagen goudgeel omdat de brem in volle bloei stond. Het landschap heeft een volkomen eigen karakter, ten dele te verklaren uit zijn vulcanische oorsprong en anderdeels uit zijn ruw klimaat, waarvan

Auvergne

Foto: Ab Mulder

wij de eerste dagen konden genieten. Op 12 juni beklommen wij de Puy de Sancy (1886 m). In de weiden boven bloeiden de Voorjaarsanemonen en de Zwavelanemonen, ons uit de Alpen bekend, en iets lager zagen wij veel narcissen. Trouwens ook de vorige dag hadden wij in de Vallée de Chaudefour al kunnen zien, hoe rijk de flora van dit hoogland is; in de weiden stonden duizenden Bosanemonen en in het bos zag het op sommige plaatsen paars van een soort hyacinthen. Deze prachtige vallei vertoonde hogerop alle allures van een bergdal met steile wanden, kloven en watervallen. Wij deden een poging om nog wat hoger te komen, doch de kletterei werd ons te zwaar. Het merkwaardige van dit dal was dat de begroeiing vooral uit beuken bestond, die met hun lichtgroene knoppen verrieden, dat men hier ongeveer 1000 meter lager was dan in een Zwitsers bergdal.

Over het algemeen hadden wij prachtig weer, zelfs enkele heel warme dagen; in elk geval was de natuur op haar mooist.

Onze standplaatsen waren Besse-en-Chandesse, een schilderachtig stadje in het gebied van de Monts Dore, met een heel oude Romaanse kerk en van lavasteen gebouwde huizen, en Saint Jacques-les-Blats in het dal van de Cère (Cantal). Beide plaatsen vormen goede uitgangspunten voor excursies. Men kan in Auvergne heerlijk wandelen; het land is echter weinig op wandeltoerisme ingesteld. De fransman bereist zijn land per auto en wil dan wel een half uurtje lopen om een in zijn gids met sterretjes aangeduide bezienswaardigheid te bezoeken. Wegaanduidingen voor wandelaars zijn er zo goed als niet en van de bekende Puys in de Cantal is alleen de Puy Mary druk bezocht, omdat de top in circa 20 minuten van de autoweg af te bereiken is. De prentbriefkaartenwinkeltjes geven, in de hoop na terugkeer de klandisie te krijgen, bergstokken in bruikleen.

Behalve naar deze Puy maakten wij ook dagtochten naar de Puy Griou en de Plomb de Cantal. De uitzichten van al deze drie toppen zijn overweldigend. Men ziet aan alle kanten tot heel ver in Frankrijk. Bovendien zijn zij interessant omdat men de structuur van het Massif Central goed

kan waarnemen. Deze toppen zijn de resterende hoogtepunten van een enorme vulkaan, die in het tertiaire tijdvak is ontstaan en toen circa 3000 m hoog was, doch waarvan een groot deel reeds door erosie afgebroken is. De diepe meren in Auvergne zijn veelal ook van vulkanische oorsprong. Het zijn met water gevulde kraters of door lavastromen geblokte dalen. Op verschillende punten ziet men basaltformaties aan de oppervlakte komen.

Geologisch interessant is ook het versteende woud aan de Pas de Mougudo bij Vic-sur-Cère.

Zoals gezegd, de oogst aan wilde planten was groot; het determineren bood ons als amateurs nogal wat moeilijkheden. Er zijn enkele soorten, die uitsluitend in het Massif Central voorkomen; verder een klein aantal Alpine-soorten en planten, die waarschijnlijk uit de Pyreneeën afkomstig zijn.

Hoewel de Franse bevolking in een kwade reuk staat wegens het schieten op, en verorberen van, al wat vogel is, viel ons de vogelstand nog mee. Wij hoorden er talrijke nachtegalen. In midden Frankrijk zagen wij herhaaldelijk hoppen en in Auvergne hadden wij het geluk arenden en raven waar te nemen. Ook de jacht met de kijker op de Waterspreeuw leverde succes op. Wij zagen hem in de Gorge de la Cère. Aardig was ook de waarneming van een Europese kanarie bij Murol.

Voor de liefhebber van oude bouwkunst valt er in en om Auvergne ook veel te genieten. Dit deel van Frankrijk is beroemd om de talrijke Romaanse kerken. Wij bezochten o.m. de kerken in St. Nectaire, Issore en Conques. In het laatstgenoemde stadje, tegen een steile helling gebouwd, is een klein museum, dat de beroemde kerkchat met stukken uit de negende eeuw bevat. Indrukwekkend is de ruïne van het kasteel te Murol, dat iets hoger gelegen de toegang tot drie dalen beheerste.

Wat de landelijke bouwkunst betreft wil ik hier nog noemen de typische „burons”, sennhutten, waar de herders in de zomer verblijven en de kaas maken.

Met de hotels hebben wij het in Auvergne getroffen. De verzorging was goed en de prijzen matig. Men mag natuurlijk in de eenvoudige hotels in Frankrijk niet het comfort verlangen, dat dergelijke hotelletjes bij ons of in Zwitserland zouden bieden.

Auvergne is een land, dat een bezoek zeker loont en op onze reis naar dit deel van Frankrijk zullen de deelnemers, zowel op natuurhistorisch als op toeristisch gebied kunnen genieten. Aan hen, die iets over deze streek willen lezen, kan ik aanbevelen een in de Toeristenkampioen van 1 mei 1956 (19e jaargang, no. 6) verschenen beschrijving, getiteld „Woeste hoogten en grazige weiden”.

